

Р. П. Зорівчак

Рудницький Леонід Іванович

РУДНИЦЬКИЙ Леонід Іванович (08. 09. 1935, Львів — 08. 12. 2024) — германіст, славіст, україніст. Син [І. Рудницького](#). Іноземний член НАНУ (1994). Почесний доктор низки університетів в Україні. Премія імені І. Франка СПУ (1993). Орден князя Ярослава Мудрого 4-го ступеня (2003), Медаль М. Грушевського НТШ (2005). Після виїзду зі Львова (1944) перебував у м. Криниця на Лемківщині (нині м. Криниця-Здруй, Польща). Від 1951 — у м. Філадельфія (шт. Пенсильванія, США), де здобув ступені бакалавра у Ля Саль коледжі (1958) та магістра в Пенсильванському університеті (1960) з германістики. 1965 захистив докторську дисертацію на тему «Франкові переклади з німецької літератури» в Українському вільному університеті (м. Мюнхен, Німеччина), 1972 — габілітаційну працю «Роберт Льюїс Стівенсон і Юрій Клен» на філософському факультеті Українського католицького університету (Рим). Викладав германістику, славістику та порівняльне літературознавство в Ля Саль коледжі: 1969—75 — в. о. професора, 1975—90 — професор; 1988—98 — професор Пенсильванського університету (викладав українську мову), очолював філію Українського католицького університету у Філадельфії (за рекомендацією Йосифа Сліпого); 1998—2004 — ректор Українського вільного університету. Голова НТШ Америки (1989—96), президент Світової ради НТШ (1992—2006). Голова Міжнародного товариства імені І. Франка у США (1985—86, 1989—90).

Наукові дослідження: літературознавство (компаративістика, українська література); мова й перекладознавство; історичні науки; Церква (зокрема історія Української Церкви) та культура; біографістика. Автор монографії «Іван Франко і німецька література» (Мюнхен, 1974; Л., 2002). Франкознавчу тематику розвинув у розвідках «Твори Гете в перекладах

Івана Франка» (1970), «Франків переклад “Пісні про Нібелунгів”», «Ivan Franko — a translator of German literature» («Іван Франко — перекладач німецької літератури»; обидві — 1972), «Ivan Franko’s Dramatic Poem Ivan Vyshensky: An Interpretation» («Драматична поема Івана Франка “Іван Вишенський”: Інтерпретація» (1981), «Драматичні твори Івана Франка: Переоцінка» (1982), «The Image of Austria in the Works of Ivan Franko» («Образ Австрії в творах Івана Франка», 1982), «“Панські жарти” в світлі німецьких літературних теорій» (1983). Автор статей «Позбавлений спадщини драматург» (1987; про рецепцію п’єс В. Винниченка у Німеччині), «Василь Стус і німецька література» (1987). Співвидавець (із [М. Лабунькою](#)) матеріалів симпозіуму «The Ukrainian Catholic Church, 1945—1975» («Українська католицька церква, 1945—1975», Філадельфія, 1976). У співавторстві з *Ю. Ткачем* переклав англійською мовою «Собор» О. Гончара («The Cathedral», Philadelphia, 1989). Автор численних статей про українську літературу в українській та американській періодиці, в американських енциклопедіях. У 2-му виданні «Encyclopedia of world literature in the 20th century» («Енциклопедія світової літератури ХХ століття» (в 6-ти т., 1984—98) Л.-С. Кляйна є оглядова стаття Р. про українську літературу та чимало гасел про ключові постаті українського та російського письменства: І. Драча, М. Рильського, В. Стефаника, Лесю Українку, І. Франка, В. Винниченка, Л. Андреева, Е. Багрицького, А. Чехова та ін. Укладач і перекладач розділу «Ukrainian literature» («Українська література») у 2-томній книзі «Modern Slavic literature» («Сучасні слов’янські літератури», т. 2, Нью-Йорк, 1976), де вміщено багату інформацію про 32-х українських авторів, зокрема Б.-І. Антонича, І. Багряного, М. Бажана, В. Барку, В. Симоненка. Учасник багатьох конгресів Міжнародної асоціації українців, організатор численних українознавчих форумів в англomовному світі. Співавтор [низки статей](#) в ЕСУ.

Основні праці

Світовий код українського письменства: Вибрані літературознавчі статті й дослідження. 2010; Трьома мовами для трьох культур: Літературознавчі і культурологічні праці. 2020 (обидва — Івано-Франківськ).

Рекомендована література

1. Штогрин Д. Українська література в новому виданні «Енциклопедії світової літератури ХХ століття» // Свобода. 1986, 20 черв., 21 черв.;
2. Погрібний А. Одержимість // Літературна Україна. 1990, 17 серп.;
3. Тарнавська М. «Собор» очима американського читача // Всесвіт. 1990. № 12;
4. Зорівчак Р. Роман Олеся Гончара «Собор» — англomовним читачам // Слово і час. 1991. № 4;
5. Лучук І. Франко і німці // Поступ [Львів]. 2004, 16 лип.;
6. Романів О. Ювілей та відмічення Леоніда Рудницького // Вісн. НТШ. 2005. Ч. 34;

7. Салига Т. Ключі любові до розкодування художніх текстів // Літературна Україна. 2011, 25 серп.;
8. Хороб С. Компаративістські віднокола Леоніда Рудницького // Рудницький Л. Світовий код українського письменства: Вибр. літературозн. статті й дослідж. Ів.-Ф., 2010;
9. Набитович І. Україністика Леоніда Рудницького в силовому полі трьох мов і культур // Слово і час. 2022. № 1.

Бібліографічний опис:

Рудницький Леонід Іванович / Р. П. Зорівчак// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-882228>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).